

LBRIS

We know
books

JOHN SCALZI

POVESTEA LUI ZOË

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
CRISTINA GHIDOVEANU

ARMADA

Am ridicat PDA-ul tăticului meu și am numărat secundele împreună cu ceilalți două mii de oameni din încăpere.
— Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu!

Și apoi nu s-a auzit niciun zgomot, pentru că atenția tuturor – și vreau să spun *a tuturor* – era acaparată de monitoarele împrăștiate prin spațiul comun de pe *Magellan*. Ecranele, care arătaseră ceruri înstelate, erau goale și negre și toată lumea își ținea răsuflarea, așteptând ceea ce avea să urmeze.

A apărut o lume, verde și albastră.

Și toți *ne-am ieșit din minți*.

Pentru că era lumea *noastră*. Era Roanoke, noua noastră casă. Aveam să fim primii oameni care să aterizeze acolo, primii care să se stabilească pe ea, primii care să-și ducă viața acolo. Am sărbătorit vederea ei pentru prima oară, noi, cei două mii de coloniști de pe Roanoke, înghesuiți cu toții în spațiul comun, îmbrățișându-ne, sărutându-ne și cântând *Auld Lang Syne* pentru că, ei bine, ce altceva să cânti când ajungi pe o lume nouă? O lume nouă: începuturi noi, un an nou, o viață nouă. Totul nou. Am îmbrățișat-o pe prietena mea cea mai bună, Gretchen, am strigat în microfonul pe care-l folosisem ca să număr secundele și am țopăit cu toții ca niște idioți.

Când ne-am oprit din țopăit, am auzit o șoaptă în ureche.

— E atât de frumos! a spus Enzo.

M-am întors să mă uit la el, la băiatul ăsta minunat, atât de frumos, pe care mă gândeam serios să-l fac prietenul meu. Era o combinație perfectă: destul de drăguț ca să-ți facă inima să bată mai tare și,

după cât se părea, neavând nici cea mai vagă idee despre asta, pentru că își petrecuse ultima săptămână încercând să mă farmece cu ajutorul *cuvintelor*, nici mai mult, nici mai puțin. Cuvinte! Ca și cum n-ar fi citit manualul adolescentului despre cum să fii complet incoerent în preajma fetelor.

Am apreciat efortul. Și am apreciat faptul că, atunci când își șoptea cuvintele, se uita la mine, și nu la planetă. Am aruncat o privire spre părinții mei, aflați cam la șase metri distanță: se sărutau ca să sărbătorească sosirea. Părea o idee bună. Am întins mâna spre ceafa lui Enzo ca să-l trag spre mine și mi-am lipit buzele pe buzele lui. Primul nostru sărut. Lume nouă, viață nouă, prieten nou...

— Ce să spun... M-am lăsat prinsă în febra clipei.

Enzo nu s-a plâns.

— „O, lume nouă, frumoasă ești, cu-asemenea făpturi!“, a declamat el, după ce l-am lăsat să răsufle din nou.

I-am zâmbit, ținându-l de gât.

— Ai păstrat-o pentru ocazia asta, am constatat.

— Poate, a recunoscut el. Voiam să fie plăcut când ne sărutăm prima oară.

Poftim! Cei mai mulți băieți de șaisprezece ani ar fi folosit un sărut drept pretext ca să facă pasul următor: pipăiala pe sâni. El îl folosea drept scuză pentru a recita din Shakespeare. O fată putea să nimerească peste ceva mai rău de-atât.

— Ești adorabil! i-am zis, l-am sărutat din nou, apoi l-am împins în joacă și m-am repezit la părinții mei, întrerupându-le giuguleala și solicitându-le atenția. Ei doi erau conducătorii coloniei și, cât de curând, abia dacă aveau să mai aibă timp să respire. Era o idee bună să colecționez câteva clipe plăcute în compania lor, cât mai puteam. Ne-am îmbrățișat, am râs, apoi Gretchen m-a tras din nou spre ea.

— Uite ce am eu! a exclamat, vărându-mi PDA-ul în față.

Arăta o videocaptură cu mine și cu Enzo, sărutându-ne.

— Mică *făptură* malefică, am comentat.

— E uluitor! spuse Gretchen. Parcă ai încerca să-i înghiți toată *fața*.

— Încetează! am zis.

— Vezi? Uită-te!

Gretchen apăsă pe un buton, iar videocaptura rulă cu încetinitorul.

— Chiar aici. Îl *sfârteci*. Ca și cum buzele lui ar fi făcute din *ciocolată*.

Încercam din răspuțeri să nu râd, pentru că avea dreptate, la drept vorbind.

— Obrăznicătură! am exclamat. Dă-mi asta!

I-am smuls PDA-ul cu o mână, am șters fișierul și i l-am dat înapoi.

— Ia-l. Mulțumesc.

— O, nu! a vorbit Gretchen încetișor, luând PDA-ul.

— Ai învățat lecția despre încălcarea intimității?

— O, da, a zis Gretchen.

— Bine, am replicat. Desigur, ai trimis-o deja mai departe tuturor celor pe care-i cunoaștem înainte să mi-o arăți mie, nu-i așa?

— Poate, a răspuns Gretchen, ducându-și mâna la gură și făcând ochii mari.

— Împielțato! am comentat, nu fără un dram de admirație.

— Mulțumesc, a replicat Gretchen, cu o reverență.

— Adu-ți aminte doar că știi unde locuiești, am continuat.

— Pentru tot restul vieții, a zis Gretchen și apoi am scos niște țipete stânjenitor de tipice pentru fete și ne-am îmbrățișat din nou.

Să trăiești tot restul vieții alături de aceiași două mii de oameni risca să fie al naibii de plictisitor, dar nu cu Gretchen prin preajmă.

Ne-am desprins din brațe și apoi m-am uitat în jur să văd cu cine altcineva mai voiam să sărbătorez. Enzo zăbovea în fundal, dar era destul de deștept ca să știe c-o să mă-ntorc la el. M-am uitat în partea cealaltă și am văzut-o pe Savitri Guntupalli, asistenta părinților mei, sfātuindu-se foarte serios cu tătucul. Savitri: era deșteaptă și capabilă și putea al naibii de hazlie, dar era obsedată de muncă. M-am băgat între ea și tătucul și am cerut o îmbrățișare. Da, acum era vorba numai despre îmbrățișări. Dar aveam o scuză foarte bună: o singură dată ai ocazia să vezi pentru prima oară noua ta lume!

— Zoë, pot să-mi recapăt PDA-ul? m-a întrebat tata.

Luasem PDA-ul lui pentru că își marcaseră momentul exact în care *Magellan* urma să facă saltul din sistemul Phoenix către Roanoke și-l

fosisem ca să cronometrez ultimele câteva minute înainte de salt. Aveam propriul meu PDA, desigur; îl țineam în buzunar. Fără îndoială, videocaptura cu mine giugiulindu-l pe Enzo mă aștepta în căsuța poștală, așa cum se afla în căsuțele poștale ale tuturor prietenilor noștri. Mi-am notat în minte să pun la cale răzbunarea pe Gretchen. Dulce, nemiloasă răzbunare. Implicând și martori. Și animale de la fermă. Dar deocamdată i-am înapoiat PDA-ul lui tata, i-am dat un pupic pe obraz și mi-am croit drum înapoi spre Enzo.

— Așa... a glăsuț Enzo, zâmbind.

Doamne, era fermecător chiar și când era monosilabic. Partea rațională a creierului meu îmi ținea predici despre felul în care zăpăceala de îndrăgostit face totul să pară mai bun decât este; partea irațională (insumând cea mai mare parte din mine) îi replica părții raționale să mă mai slăbească bine-mersi.

— Așa, am răspuns, nici pe departe la fel de fermecător, dar Enzo nu a părut să observe.

— Vorbeam cu Magdy, a continuat el.

— Îhi...

— Magdy nu-i atât de rău, a protestat Enzo.

— Sigur, pentru anumite valori ale lui „nu atât de rău“, care înseamnă „rău“.

— Mi-a spus că a vorbit cu unii din echipajul lui *Magellan*, a continuat Enzo, cu un oarecare efort (dar și cu farmec). I-au zis despre o sală de observație de la nivelul echipajului care e goală de obicei. Zicea că de acolo am putea avea o vedere grozavă la planetă.

Am aruncat o privire peste umărul lui Enzo, către locul unde Magdy vorbea însuflețit cu Gretchen (sau în direcția ei, în funcție de punctul de vedere).

— Nu cred că planeta e ceea ce speră el să vadă, am comentat. Enzo se uită în spate.

— Poate că nu, a fost el de acord. Deși, ca să fiu drept cu Magdy, unii oameni nu încearcă prea mult să nu fie priviți.

Auzindu-i remarca, am ridicat o sprânceană, era adevărat, deși știam că lui Gretchen îi place mai mult decât orice altceva să flirteze.

— Și cum rămâne cu tine? am întrebat. Tu ce speri să vezi?

Enzo a zâmbit și a ridicat mâinile, dezarmant.

— Zoë, mi-a răspuns el, tocmai am reușit să te *sărut*. Vreau să mă mai ocup de asta puțin înainte să trec la orice altceva.

— O, frumos spus! Replicile astea merg la toate fetele?

— Tu ești prima cu care le-am încercat. Așa că va trebui să-mi zici tu.

Am roșit de-a dreptul și l-am îmbrățișat.

— Până acum e bine, i-am răspuns.

— Bine. Și apoi, știi tu... Am văzut gărzile tale de corp. Nu cred că vreau să mă folosească la exercițiile de tras la țintă.

— Ce? am exclamat, prefăcându-mă șocată. Doar nu ți-e frică de Hickory și Dickory, nu-i așa? Nici măcar nu sunt aici.

De fapt, Enzo avea un motiv cât se poate de bun să fie total îngrozit de Hickory și Dickory, care erau deja oarecum bănuitori la adresa lui și l-ar fi rostogolit fără pic de remușcări afară, printr-o ecluză, dacă ar fi făcut ceva prostesc cu mine. Dar n-aveam de ce să-l las să afle asta încă. O regulă empirică bună: când ai început o relație de câteva minute, nu-ți speria de moarte noua captură.

Oricum, Hickory și Dickory se țineau departe de această sărbătoare. Erau conștienți de faptul că pe majoritatea oamenilor evenimentul îi emoționa.

— Mă gândeam de fapt la părinții tăi, a replicat Enzo. Deși par să lipsească și ei.

Enzo a făcut semn cu capul către locul unde John și Jane stăuseră în urmă cu câteva minute; acum niciunul dintre ei nu se mai afla acolo. Am văzut-o și pe Savitri ieșind din spațiul comun, ca și cum dintr-odată ar fi trebuit să plece undeva.

— Mă întreb unde s-au dus, am spus, mai mult pentru mine.

— Sunt conducătorii coloniei. Poate acum trebuie să se apuce de treabă.

— Poate, am încuviințat.

Era neobișnuit atât pentru John, cât și pentru Jane să dispară fără să-mi zică unde se duc; era doar un gest obișnuit de politețe. Am respins impulsul de a le da un mesaj pe PDA.

— Așadar, sala de observații, a revenit Enzo la subiectul inițial. Vrei să vedem cum e?

— E pe puntea echipajului. Crezi că am putea avea necazuri?

— Poate, am răspuns. Dar ce pot să ne facă? Să ne arunce peste bord? În cel mai rău caz, o să ne spună doar s-o ștergem de-acolo. Și până atunci o să avem parte de o priveliște teribilă.

— În regulă. Dar, dacă Magdy își scoate toate tentaculele, plec. Sunt unele lucruri pe care nu vreau să le văd.

Enzo izbucni în râs.

— De acord cu tine, a replicat el, iar eu m-am ghemuit la pieptul lui.

Chestia asta cu noul prieten se dovedea chiar bună.

Am mai petrecut un timp sărbătorind cu prietenii și cu familiile lor. Apoi, după ce lucrurile s-au mai domolit, ne-am luat după Magdy și Gretchen de-a lungul navei *Magellan*, către sala de observații a echipajului. Credeam că strecuratul în zona echipajului avea să fie o problemă; nu numai că a fost ușor, ci un membru al echipajului care ieșea pe o ușă a ținut-o deschisă pentru noi.

— Securitatea nu e o problemă prea mare aici, pe *Magellan*, a remarcat Gretchen către mine și Enzo, apoi a privit în jos la mâinile noastre împreunate și mi-a zâmbit.

Era un drac împielit, sigur, dar era limpede că se bucura pentru mine.

Sala de observații era acolo unde fuseserăm anunțați că era, dar, din nefericire pentru planurile rușinoase ale lui Magdy, nu era goală, așa cum i se promisese; patru membri ai echipajului de pe *Magellan* stăteau la o masă, cufundați în discuție. I-am aruncat o privire lui Magdy, care parcă înghițise o furculiță. Mi s-a părut destul de amuzant bietul Magdy. Frustrarea îi stătea bine.

— Uite, a spus Enzo și, ținându-mă de mână, m-a condus la o fereastră uriașă de observație.

Roanoke umplea imaginea, minunat de verde, complet luminată de soarele ei aflat în spatele nostru, tăindu-ne răsufarea și mai mult în realitate decât pe monitoare. Contează să vezi cu propriii tăi ochi.

Era cel mai frumos lucru pe care-l contemplasem vreodată. *Roanoke*. Lumea noastră.

— *Locul* greșit, abia am auzit din discuția de la masa din stânga mea.

M-am uitat pieziș într-acolo. Cei patru din echipajul de pe *Magellan* erau atât de prinși de conversație și atât de apropiați unul de altul, încât părea că trupurile lor se află mai curând pe masă decât pe scaune. Unul stătea cu spatele la mine, dar îi vedeam pe ceilalți trei: doi bărbați și o femeie. Aveau o expresie sumbră.

Am obiceiul de a trage cu urechea. Nu-i un obicei rău, dacă nu ești prins. Ca să nu fii prins trebuie să te uiți, se pare, în altă parte. Mi-am desprins mâna de a lui Enzo și am făcut un pas către fereastra sălii de observație. Asta m-a adus mai aproape de masă și, în același timp, l-a împiedicat pe Enzo să-mi șoptească nimicuri dulci la ureche. Eram tot cu ochii la Roanoke.

— Nu greșești pur și simplu, spunea unul dintre membrii echipajului. Iar *căpitanul* cu siguranță nu greșește. Ar putea pune *Magellan* pe orbită și în jurul unei pietricele, dacă ar vrea.

Cel cu spatele la mine a adăugat ceva în șoaptă și n-am putut auzi nimic.

— Asta-i o *porcărie!* a exclamat primul. Câte nave s-au rătăcit cu adevărat în ultimii douăzeci de ani? În ultimii cincizeci? Nimeni nu se mai *rătăcește*.

— La ce te gândești?

Am tresărit, ceea ce-l făcu și pe Enzo să tresară.

— Scuză-mă, mi-a zis când m-am întors să-i arunc o privire exasperată.

Am dus un deget la buze ca să-i arăt că trebuie să tacă și apoi am făcut semn din ochi către masa aflată acum în spatele meu. Enzo s-a uitat și a văzut și el masa. *Ce e?* a mimat din buze. Am clătinat din cap ca să-i comunic că n-ar trebui să-mi mai distragă atenția. M-a privit ciudat. L-am luat din nou de mână ca să-i arăt că nu eram supărată pe el, apoi m-am concentrat din nou asupra mesei.

— ...calmul. Încă nu știm nimic, a rostit o altă voce, de data asta aparținând (cred) femeii. Cine mai știe despre asta?

Încă un mormăit dinspre cel cu spatele la mine.

— Bine. Trebuie să lăsăm lucrurile așa, a continuat ea. O să strâng șurubul în departamentul meu dacă aud ceva, dar va merge numai dacă o facem cu toții.

— Asta n-o să împiedice echipajul să vorbească, a intervenit un altul.

— Nu, dar o să încetinească zvonurile, ceea ce va fi de-ajuns până când o să știm ce s-a întâmplat cu adevărat, a replicat femeia.

Încă un mormăit.

— Ei bine, dacă e adevărat, avem probleme mai mari, nu-i așa? a întrebat femeia și toată încordarea pe care o simțea i s-a auzit limpede în voce.

M-am cutremurat un pic; Enzo a simțit efectul în mână și s-a uitat la mine îngrijorat. L-am îmbrățișat strâns. Însemna să pierd restul discuției, dar în acel moment asta-mi doream. Prioritățile se schimbă.

S-a auzit zgomotul scaunelor împinse în spate. M-am întors și am văzut cum membrii echipajului – erau de fapt ofițeri – se îndreptau deja spre ușă. M-am desprins de Enzo ca să-i atrag atenția celui mai apropiat de mine, cel care stătuse mai devreme cu spatele. L-am bătut pe umăr; el s-a întors și a părut foarte surprins să mă vadă.

— Cine ești? m-a întrebat.

— S-a întâmplat ceva cu *Magellan*?

Calea cea mai bună de a afla ceva este să nu te lași distras, de exemplu, de întrebări legate de identitatea ta.

Bărbatul m-a privit de-a dreptul furios, având pe chip o expresie despre care citisem, dar pe care nu avusesem ocazia să o văd în realitate până acum.

— Ai tras cu urechea...

— S-a rătăcit nava? am întrebat. Știm unde ne aflăm? A pățit nava ceva?

Insul a făcut un pas în spate, de parcă întrebările mele l-ar fi lovit. Ar fi trebuit să fac eu un pas în față și să insist.

N-am făcut-o. El și-a recăpătat stăpânirea de sine și s-a uitat pe lângă mine la Enzo, Gretchen și Magdy, care se holbau cu toții la noi. Apoi și-a dat seama cine sunt și s-a îndreptat de spate.

— Voi, copii, n-aveți ce căuta aici. Ieșiți, sau pun securitatea navei să vă dea afară! Duceți-vă înapoi la familiile voastre!

S-a întors și a dat să plece. Am întins din nou mâna spre el.

— Domnule, stați puțin! am încercat.

Bărbatul nu m-a băgat în seamă și a ieșit din sală.

— Ce se petrece? m-a întrebat Magdy, din partea cealaltă a încăperii. Nu vreau să am necazuri că l-ați scos din sărite pe nu știu care membru al echipajului...

L-am săgetat cu privirea pe Magdy și m-am întors să mă uit iarăși pe fereastră. Roanoke atârna încă acolo, o sferă albastră și verde. Dintr-odată însă planeta nu-mi părea la fel de frumoasă. Dintr-odată, era necunoscută, amenințătoare...

Enzo și-a pus mâna pe umărul meu.

— Ce e, Zoë? m-a întrebat.

Mă uitam mai departe pe fereastră.

— Cred că ne-am rătăcit, am răspuns.

— De ce crezi asta? a insistat Gretchen.

Venise lângă mine.

— Despre ce vorbeau?

— N-am reușit să aud tot, am zis. Dar mi se părea că spuneau că nu suntem unde-ar trebui să fim.

Am arătat spre planetă.

— Asta nu-i Roanoke!

— E o nebunie! exclamă Magdy.

— Sigur că e o nebunie, am replicat. Asta nu înseamnă că n-ar putea să fie adevărat.

Mi-am scos PDA-ul din buzunar și am încercat să iau legătura cu tăticul. N-a răspuns. Am încercat să mă conectez cu mămica.

Niciun răspuns.

— Gretchen, am zis, vrei să încerci să-l chemi pe tatăl tău?

Tatăl lui Gretchen era în consiliul colonial în fruntea căruia se aflau părinții mei.

— Nu-mi răspunde, a spus ea după un minut.

— Asta nu înseamnă neapărat ceva rău, a vorbit Enzo. Tocmai am făcut saltul spre o planetă nouă. Poate că sunt ocupați cu asta.

— Poate că încă *sărbătoresc*, a adăugat Magdy.

Gretchen l-a plesnit în creștetul capului.

— Chiar *ești* copilăros, Magdy! a exclamat ea.

Magdy s-a scărpinat în cap și a tăcut. Seara asta nu mergea cătuși de puțin așa cum plănuise. Gretchen s-a întors spre mine.

— Ce crezi c-ar trebui să facem?

— Nu știi, i-am răspuns. Discutau despre cum să împiedice echipajul să vorbească. Asta înseamnă că unii s-ar putea să știe ce se petrece. N-o să treacă mult până când vestea o să ajungă la coloniști.

— A ajuns deja, a remarcat Enzo. *Și noi suntem coloniști.*

— Ar fi bine să spunem cuiva, a declarat Gretchen. Cel puțin părinții tăi și tatăl meu ar trebui să afle.

M-am uitat la PDA-ul ei.

— Cred că s-ar putea să știe deja, am zis.

— Ar trebui să ne convingem, a insistat ea.

Așa că am plecat din sala de observații și ne-am dus să ne căutăm părinții.

Nu i-am găsit; erau la ședința consiliului. I-am găsit pe Hickory și Dickory sau mai degrabă ei m-au găsit pe mine.

— Cred c-ar trebui să plec, a zis Enzo după ce ei l-au fixat cu privirea, fără să clipească un minut.

Nu era o atitudine menită să intimideze; ei nu clipeau deloc. I-am dat un pupic pe obraz. El și Magdy au plecat.

— Plec să trag cu urechea, s-a oferit Gretchen. Să văd ce spun oamenii.

— În ordine, am răspuns. Și eu.

Am ridicat PDA-ul.

— Anunță-mă dacă auzi ceva interesant.

Gretchen a plecat, iar eu m-am întors către Hickory și Dickory.

— Voi doi, am zis, ați fost în camera voastră mai devreme...

— Am venit să te căutăm, a răspuns Hickory.

El era cel care vorbea întotdeauna, dintre cei doi. Dickory putea și el să vorbească, dar când se întâmpla era întotdeauna o surpriză.

— De ce? am întrebat. Am fost în perfectă siguranță înainte. Am fost în perfectă siguranță de când am plecat de la stația Phoenix. *Magellan* e complet lipsit de amenințări. Singurul lucru la care-ați fost buni tot drumul ăsta a fost să-l speriați de moarte pe Enzo. De ce mă căutați acum?

— Lucrurile s-au schimbat, a răspuns Hickory.

— Ce vrei să spui? am întrebat, apoi însă PDA-ul meu a vibrat.

Era Gretchen.

— A mers repede, am remarcat.

— Tocmai am dat peste Mika, a început ea să turuie. N-o să-ți vină să crezi ce-a povestit despre ce i-a spus chiar acum fratelui ei cineva din echipaj.

Coloniștii adulți puteau să nu știe nimic sau să-și țină buzele lipite, dar fabrica de zvonuri a adolescenților de pe Roanoke lucra din plin. În următoarea oră iată ce-am „aflat“:

Că în timpul saltului spre Roanoke, *Magellan* s-a rătăcit prea aproape de o stea și a fost aruncată din galaxie.

Că exista o revoltă și că secundul îl înlocuise la comandă pe căpitanul Zane din cauza incompetenței.

Că însuși căpitanul Zane își împușcase secundul trădător chiar acolo, pe punte, și că spusese că avea să împuște pe oricine încerca să-l ajute.

Că sistemele computerizate căzuseră chiar înainte de salt și că nu se știa unde ne aflăm.

Că extraterestrii atacaseră nava și pluteau pe-afară, hotărând dacă să ne lichideze sau nu.

Că Roanoke era otrăvitoare pentru viața umană și că, dacă am ateriza acolo, am muri.

Că a existat o spărtură a nucleului în sala motoarelor, orice-ar însemna asta, și că *Magellan* era la un pas de a exploda.

Că ecoteroriștii spărseseră sistemul computerizat de pe *Magellan* și ne trimiseseră în altă direcție, ca să nu ruinăm încă o planetă.

Nu, stai, niște coloniști sălbatici deveniți pirați spărseseră computerul, iar acum plănuiau să fure proviziile coloniei noastre, pentru că ale lor erau pe terminate.

Nu, stai, erau membrii rebeli ai echipajului care urma să ne fure proviziile și să ne abandoneze pe planetă.

Nu, stai, nu era echipajul hoț, pirații sălbatici sau ecoteroriștii, era doar un programator idiot, care încurcase codul și acum nu știa niemi unde suntem.

Nu, stai, nu-i nimic în neregulă, e doar procedura standard de acțiune. Nu s-a întâmplat nimic rău, acum nu mai săcăiți echipajul și lăsați-ne să lucrăm, la naiba!

Voiam să mă lămuresc într-o privință: știam că cea mai mare parte a vorbelor ăstora erau numai porcării și absurdități. Dar ceea ce se

afla dedesubtul tuturor porcăriilor și absurdităților era la fel de important: confuzia și neliniștea se răspândiseră în rândul echipajului de pe *Magellan* și de la el către noi. Se mișcau rapid. Dădeau naștere la oricâte minciuni – nu ca să mintă, ci ca să încerce să priceapă ceva. Ceva ce se petrecea. Ceva ce n-ar fi trebuit să se petreacă.

În tot acest timp, niciun semn de la mămica sau de la tatăl, de la tatăl lui Gretchen sau de la oricine din consiliul coloniei, ai cărui membri fuseseră convocați pe neașteptate la o ședință.

Sala comună, mai înainte pustie după sărbătorirea lumii noi, se umplea din nou. De data asta oamenii nu sărbătoreau. Păreau nedumeriți, preocupați și încordați, iar unii dintre ei începuseră să arate furioși.

— Asta n-o să se termine cu bine, mi-a spus Gretchen când ne-am reîntâlnit.

— Ce mai faci? am întrebat.

Ea ridică din umeri.

— Se întâmplă ceva, asta-i sigur. Toată lumea e la limită. Iar asta mă împinge și *pe mine* la limită.

— Nu face pe nebuna cu mine! am protestat. Atunci n-o să mai fie nimeni să mă oprească în momentul când o s-o iau razna.

— O, bine, de dragul *tău* am să mă calmez, a declarat Gretchen, dând ochii peste cap cu un gest teatral. Bine. Măcar acum nu mai trebuie să-l țin la distanță pe Magdy.

— Îmi place cum găsești partea bună în orice situație, am comentat.

— Mulțumesc, a replicat ea. Tu cum te simți?

— Sincer? am întrebat.

Ea a dat din cap.

— Sunt speriată ca naiba.

— Slavă Domnului! a exclamat ea. Nu sunt singura.

Și-a ridicat degetul mare și arătătorul și a indicat un spațiu minuscul între ele.

— În ultima jumătate de oră am fost uitate atât de aproape de a face pipi pe mine...

Am făcut un pas înapoi. Gretchen a izbucnit în râs.

Sistemul de comunicații al navei a pornit brusc.

— Aici căpitanul Zane! s-a auzit o voce de bărbat. Acesta este un mesaj general pentru pasageri și echipaj. Tot echipajul se va aduna în sălile de ședințe ale departamentului fiecăruia peste zece minute, 23:30, ora navei. Toți pasagerii se vor aduna în spațiul comun al pasagerilor peste zece minute, 23:30, ora navei. Pasageri, aceasta este o adunare obligatorie. Vi se vor adresa conducătorii coloniei.

Sistemul de comunicații a amuțit.

— Haide! i-am zis lui Gretchen și am arătat către platforma unde mai devreme, în cursul serii, noi două numărăm secunde până când aveam să ajungem la noua noastră lume. Ar trebui să ne găsim un loc bun.

— O să se aglomereze acolo, a încuviințat ea.

Am arătat către Hickory și Dickory.

— Ei vor fi cu noi. Știi cum le lasă toată lumea cât loc vor.

Gretchen a ridicat privirea la cei doi, dându-și seama că nici ea nu ținea prea tare la ei.

După câteva minute, membrii consiliului s-au revărsat înăuntru pe una dintre ușile laterale ale spațiului comun și și-au făcut loc spre platformă. Gretchen și cu mine stăteam în față, cu Hickory și Dickory în spatele nostru și cu cel puțin un metru jumătate distanță liberă în fiecare parte. Gărzile extraterestre își creează propria lor zonă-tampon.

O șoptă în ureche:

— Hei! l-am auzit pe Enzo.

M-am uitat pieziș la el și i-am zâmbit.

— Mă întrebam dacă o să fii aici, am spus.

— E o întâlnire a tuturor coloniștilor, a remarcat el.

— Nu aici în general. *Aici*.

— O! a exclamat Enzo. Am riscat să presupun că gărzile tale n-o să mă înjunghie.

— Mă bucur că ai riscat.

L-am luat de mână.

Pe platformă, John Perry, conducătorul coloniei, tatăl meu, a înaintat, ridicând microfonul rămas jos de mai devreme. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei când s-a aplecat să-l ridice.

Iată ce trebuie să știți despre tăticul meu: e deștept, se pricepe la ce face și aproape tot timpul ochii lui arată ca și cum ar fi pe cale să izbucnească în râs. Face haz de orice. Face ca totul să pară hazliu.

Când s-a uitat la mine, în timp ce ridică microfonul, avea însă ochii întunecați și apăsători, mai serioși decât îi văzusem vreodată. Când i-am privit, mi-am adus aminte cât de bătrân era, chiar dacă părea tânăr. Pentru că, deși putea lua lucrurile ușor, era un om care avusese parte de destule necazuri, nu doar o dată în viața lui.

Și avea parte din nou. Acum, cu noi. *Pentru* noi toți.

Toți ceilalți aveau s-o știe de îndată ce deschidea gura ca să le spună, dar clipa aceea a fost cea în care am știut, clipa în care mi-am dat seama de gravitatea situației.

Eram pierduți.

PARTEA ÎNTÂI

Farfuria zburătoare a aterizat în curtea din fața casei noastre și din ea a ieșit un omuleț verde.

Farfuria zburătoare a fost cea care mi-a atras atenția. Oamenii verzi nu sunt neapărat o raritate acolo de unde vin eu. Toți cei din Forțele Coloniale de Apărare sunt verzi; face parte din manipularea genetică pe care le-o aplică la înrolare pentru a-i ajuta să lupte mai bine. Clorofila din piele le oferă energia suplimentară de care au nevoie pentru un dans de prima clasă cu extraterestrii.

Nu erau mulți soldați din Forțele Coloniale de Apărare pe Huckleberry, colonia unde locuisem înainte; era o colonie stabilizată și nu fusese niciun atac serios de vreo două decenii. Dar Uniunea Colonială are grijă ca fiecare colonist să cunoască totul despre FCA, iar eu știam despre ei chiar mai bine majoritatea.

Dar farfuria zburătoare... *Asta chiar era* o noutate. New Goa e o comunitate de fermieri. Tractoare, combine, căruțe trase de animale și autobuze publice cu roți, pe care le foloseam atunci când voiam să trăim viața pe muchie de cuțit și să vizităm capitala provincială, da... Un aparat de transport aerian adevărat era însă ceva extrem de rar. Aterizarea unuia, destul de mic pentru un singur pasager, pe propria noastră pajiște, nu era cu siguranță un fapt care se întâmpla în fiecare zi.

— Ai dori ca Dickory și cu mine să ieșim să-l întâmpinăm? m-a întrebat Hickory.

Priveam dinăuntru casei cum bărbatul verde cobora din aparat. L-am privit cercetător pe Hickory.

LEBIS

We know

— Crezi că e o amenințare reală? Sunt convinsă că, dac-ar fi vrut să ne atace, ar fi putut să arunce un bolovan pe casă, în timp ce zbura pe deasupra.

— Sunt adeptul prudenței, mi-a replicat Hickory.

Partea subînțeleasă a acelei propoziții suna cam așa: *atunci când ești tu implicată*. Hickory e foarte dulce și foarte paranoic.

— Hai să încercăm, în schimb, prima linie de apărare, am zis și m-am îndreptat către ușa cu plasă. Babar, câinele meu, stătea în fața ei, cu labele din față urcate pe ușă, blestemând soarta genetică ce-l lăsase fără degetele opozabile sau fără creierul care să-i spună să tragă de ușă, în loc s-o împingă. I-am deschis ușa; a decolat ca o rachetă îmblănită, atrasă de căldură și cu balele curgând. Spre cinstea omului verde, acesta s-a lăsat într-un genunchi și l-a salutat pe Babar ca pe un vechi prieten; imediat, cu multă generozitate, a fost acoperit de bale de câine, în semn de mulțumire pentru osteneala sa.

— Tipul ăsta are noroc că nu e solubil, i-am zis lui Hickory.

— Babar nu-i un câine de pază foarte bun.

— Nu, chiar nu e, am fost de acord. Dar, dacă ai vreodată nevoie de ceva bine *umezit*, poți să te bazezi pe el.

— O să-mi aduc aminte de asta când voi avea nevoie în viitor, a rostit Hickory, pe acel ton neutru prevăzut pentru a reacționa la sarcasmul meu.

— Așa să faci, am răspuns și am deschis din nou ușa. Rămâi înăuntru deocamdată, te rog.

— Cum spui tu, Zoë, a încuviințat Hickory.

— Mulțumesc.

Am ieșit pe verandă.

Între timp, bărbatul verde ajunsese la treptele verandei, cu Babar topăind în urma lui.

— Îmi place câinele tău, mi s-a adresat el.

— Mi-am dat seama, am replicat. Câinele însă are o părere așa și așa despre tine.

— Cum așa?

— Nu ești *complet* scaldat în salivă.

A izbucnit în râs.

— O să mă străduiesc mai mult data viitoare.

— Nu uita să-ți iei un prosop!

Bărbatul verde a făcut semn către casă.

— E casa maiorului Perry?

— Așa sper, am spus. Toate lucrurile lui sunt aici.

Replica mea a atras după sine o pauză de vreo două secunde.

Da, se întâmplă să fiu o micuță creatură sarcastică. Mulțumesc de întrebare. Vine de la faptul că am locuit cu tăticul meu toți anii ăștia. Se consideră foarte spiritual; nu știu ce părere am eu personal despre *asta*, dar o să vă mai spun că felul lui de-a vorbi m-a făcut să fiu, la rândul meu, destul de obraznică atunci când e vorba de riposte și zeflemele. Ridicați--mi mingea la fileu și-am să fiu încântată s-o stopez. Cred că de asta mă îndrăgesc ceilalți și mă socotesc fermecătoare; la fel crede și tăticul, dar s-ar putea ca părerea noastră să fie în minoritate. Dacă nu pentru altceva, e interesant să vezi cum reacționează oamenii. Unii cred că e drăguț. Alții nu prea.

Cred că prietenul meu cel verde intra în tabăra celor cu „nu prea“, pentru că reacția lui a fost promptă: a schimbat subiectul.

— Scuză-mă, a zis el, nu cred că știu cine ești.

— Sunt Zoë, i-am răspuns. Fiica maiorului Perry și a locotenentului Sagan.

— Aha, așa... Îmi pare rău. Mi te-am închipuit mai mică.

— Am fost. Mai demult.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești fiica lui. Ai ochii lui.

Împotrivește-te impulsului, vorbea partea politicoasă a creierului meu. *Împotrivește-te. Las-o baltă*.

— Mulțumesc, i-am replicat. Sunt adoptată.

Prietenul meu cel verde a încremenit vreme de un minut, făcând ceea ce fac oamenii când tocmai au intrat într-o încurcătură: a amuțit și a afișat un surâs stânjenit, în timp ce își storcea creierul încercând să-și dea seama cum să iasă din acest *faux pas*. Dacă aș fi ciulit urechile, i-aș fi auzit probabil lobii frontali făcând *tic, tic, tic, tic*, încercând să se reseteze.

Vezi, asta chiar a fost o răutate, mi-a spus partea politicoasă a creierului.

Ei, haide... Dacă tipul ăsta îi spunea tatei „maiorul Perry“, atunci probabil că știa când a fost eliberat din armată: se întâmplase cu opt